

1/2 MOC VELKÁ% VEDRO

ĀEtrtek, 16 srpen 2007

Bylo vedro k zalknutí. Vypila jsem uÅ¾ druhou láhev citronády. Monotónní drkot stolního vĀtráku mi šel pĀknĀ na nervy, navíc jsem mĀla pocit, Å¾e mi z nĀho zaĀiná bolet hlava. Na práci se nedalo soustĀedit. ProstĀ nejlépe by bylo natáhnout se na gauĀ a usnout, ale pĀeditím hezky pod sprchu. BohuÅ¾el jsem se rozhodovala moc dlouho.

Zazvonil telefon. Mohla jsem ho nechat zvonit, ale moje levá ruka po nĀm instinktivnĀ chĀpla. Sofie. BuĀ mĀ chce vytáhnout na hĀbitov nebo budu poslouchat, co se dĀje. Taky Å¾e jo. „Zase na hĀbitov?" táĀu se a netajím se otráveným hlasem. „VĀera jsem to tam zalila a dneska v noci má pĀmijít nĀjaká poĀádná bouĀka. Nechala bych t pro jednu osudu, co ty na to?" „No tak dobĀme," souhlasila nerada, „stejnĀ bychom tam horkem moĀná samy skapaly. Tak zajdeme na kafe? StrašnĀ mĀ zase naštvala naše Āeditelka a ten blbý kašpar." Āeditelka s „blbým kašparem" figurovali v našem pĀátelství od zaĀátku, pĀiĀemĀ Āeditelky se Āekalo, kdy koneĀnĀ odejde do dĀchodu, u „blběho kašpara" zas kdy se zaĀne koneĀnĀ ch normálnĀ, t.j. vĀnovat se Sofii jak se sluši a patĀmí na pozorného milence, ne jenom kdyÅ¾ mu zašustí hormon. Táhlo se to beze zmĀn uÅ¾ dobrých deset let. „Tak jo," povídám, „sejdeme se ve ĀtyĀmi na rohu, pĀejdeme most a sedneme si do naši umĀlecké kavárny." AspoĀ nebudu muset nechávat svou chrtici Lunu, která byla dnes se mnou v práci, uvázanou pĀmed hĀbitovem, kam psi nesmĀjí. Kouknu na hodiny nade dveĀmi. Jsou dva. PoloĀila jsem sluchátko na stĀ vedle telefonu a odebrala se do sprchy. UÅ¾ jsem byla na ledacos zvyklá, co se týkalo Sofie. Ale zas mĀ znovu dostala. Byla uÅ¾ na místĀ a neĀ jsem k ní došla, staĀila jsem ten šok vstĀebat zatváĀit se jakĀ takĀ normálnĀ. Byla obutá do lesklých Āervených lodiĀek na vysokém podpatku, které byly samy o nápadné aĀ aĀ. K tomu mĀla Āerné síĀované punĀochy s velkými oky, svĀtlouĀce Ālutou krajkovou sukni nad koleni tyrkysově sĀko, a hnĀdou kabelku. Vše doláĀovaly velké dioptrické brýle se zlatou obrouĀkou vyšlé z módy asi tak pĀt sezón a rty namalované ostĀme rĀĀovou rtĀnkou.„Fuj, uÅ¾ se tĀším, aĀ zapadneme d tlustých zdí a dáme si nĀco k pití," Āekla jsem namísto pozdravu a vyrazily jsme. Nebylo to úplnĀ

nejjednodušĀ. KarlĀ v most byl plný turistĀ, kteĀmí nikam nespíchali a chodili jak se jim hodilo, necítíc pravidlo pravé ruky. Samý Japonec, NĀmec, Ital, AmeriĀan. Na chvíli jsme se zastavily pĀed jedním pouliĀním umĀlcem Maloval krásné naivní kresby na kameny a na dĀve. Kolem se utvoĀil hlouĀek mladých ItálĀ, klukĀ i holek. ZaĀalo mi pĀipadat, Å¾e vĀtši zájem ale projevují spíš o Sofii. Dívky se chichotaly a kluci horeĀnatĀ nĀco vymýš „Pardon, mohli bychom se s vámi vyfotit?" zeptal se jeden z mladíkĀ italsky Sofie. Pochopila, pĀikývla a zaujala hrdý postoj uprostĀed dvou italských klukĀ. TĀetí maĀkal aparát, dívky byly nadšené. Poodešla jsem s Lunou dál. „No tĀ bĀh," vypadlo ze mĀ, kdyÅ¾ se ke mnĀ Sofie pĀipojila. „No co, nejspíš takové hezké holky v Itálii nemají," vyĀešila Sofie suverénnĀ mĀj problém a pohodila hlavou. Jak jsem si ji tak prohlíĀela, ona opravdu Āádný problém nemĀla. Sebekritikou nepĀekyovala a vĀbec jí nenapadlo, Å¾e její fotka bude dávana v Itálii k dobrému coby vrchol nevkusy v Āechách. U našeho stolku v kavárnĀ jsme si daly presso a velkou sklenici studené fanty. I pĀes to úmorné vedro venku byl tady jako vĀdy chládek. Zpoza baru se majestátnĀ

vyloudal i majitel - velký hnĀdý pes - a pĀšel nás pozdravit, tedy Lunu pĀedevšim. Ta mu znudĀnĀ oĀic ucho a vĀnovala se misce s vodou, kterou jako Āastý host dostala. „Āeditelka uÅ¾ mi zase šlape na paty," zaĀala Sofie, „uÅ¾ kvĀli tomu ani nespím." „Co zase udĀlala?" „VypoĀetla si prĀmĀr z matiky u jednoho mého Āáka. Já mu píšu na vysvĀdĀení trojku a ona na mĀ, Å¾e mu musím dát dvojku. Asi jí jeho rodiĀe z to zaplatili. Kantor musí ocenit celkovou práci dĀte. Takhle mám z nich nervy na pochodu a ještĀ mi do toho ta koza bude kecat, kdyÅ¾ tomu vĀbec nerozumí a uÅ¾ má dávno být v dĀchodu. Takovou práci navíc, pĀepsat vysvĀdĀení mi nikdo nezaplatí. Na to mám vysokou školu?" Stará písniĀka. „Prosím tebe, co je na tom, dej mu dvojku, všichni budou mít radost a ty nebudeš za mrchu. Navíc by ses mĀla od té školy nĀjak odreagovat a ne se tím vĀĀnĀ zaobírat i ve volnu. No a co provedl „kašpar?" zeptala jsem se, abych pĀvedla ĀmeĀ. „S tím asi skonĀím," Āekla, co Āíkávala jiĀ deset let. „VymaĀu si jeho Āislo z mob normálnĀ dáva za pravdu Āeditelce pĀestoĀe ho pĀmed pĀl rokem naĀkla z toho, Å¾e osahává ĀákynĀ. Taky mi jsem dostala prémie a on ne. A ještĀ nĀco - co bys udĀlala, kdyby ti Āekl, Å¾e nemá Āas, a pak bys ho vidĀla jak sedí na pivu s kolegyní?" „MĀla bych tím jasno o jeho prioritách," Āekla jsem. „NáramnĀ se s ĀEuprovou smáli," pĀidala Sofie. „Āe by to táhl i s ní?" nadhodila jsem. „Nebylo to pĀece poprvé. Vozil ji i z práce a tak podobnĀ..." „No to zas on ne, to by neudĀlal. Oni jsou jenom kamarádi. Vozil ji, ale to jen proto, Å¾e ona bydlí pĀmi cestĀ." JasnĀ. Jakmile jen naznaĀím nĀco proti Liborovi, je najednou ten nejlepši. „A to, jak ti minulou nedĀli neotevĀel a vĀdĀla jsi, Å¾e je doma, to ti vysvĀtil?" zeptala jsem se nevinnĀ. „Jo, to se vyjasnilo. Usnul, ta neslyšel. On má toho moc, té práce. JeštĀ chodí douĀovat Āáky domĀ." „To je skuteĀnĀ perfektní vysvĀtlení," pronesla jsem ironicky a zadrĀela taktnĀ smích. „A proč ne? To on zas Libor nelĀe," pravila Sofie komisnĀ. „TĀeba tĀ pozve na veĀeĀmi, koupí kytku a všechno bude oukej," nastínila jsem jí, co bych oĀekávala já. „VeĀer nemá Āe. Po veĀerech douĀuje." „Tak na obĀd?" „To není zapotĀebí. Já r jídlo do školy." „CoĀe to?" „UvaĀím kaĀdý veĀer nĀjaké maso s omĀkou, pár knedlíkĀ, nebo t nĀco." Já jsem teplou stravu v poledne vĀtšinou nemĀla, spíš kus chleba a nĀjaké to rajĀe. Dost Āasto mĀ mĀj kolega zásobil chlebem se sýrem nebo s vajíĀkem natvrdo. A to bez postranních úmyslĀ. Proto mĀ pĀekvapila. „Na to Āe takhle jíš, jsi zas docela štíhlá," pĀiznala jsem jí. „Ale to je pro Libora," uvedla na pravou míru. „Moc mu to chutná." „Páni, aby ne! Víš co pĀes týden ušetĀmí, kdyÅ¾ se naj zadarmo? Pak má ještĀ kaĀdou nedĀli sex aĀ do domu. UdĀlá pro tebe aspoĀ veĀeĀmi pĀmi sviĀkách?" „UdĀlá kafe," pĀmiznala ponĀkud zkrotle, „ještĀ u toho má ĀmeĀi. Minule povídal, jaká je toho kafe velká spotĀeba. Z legrace, samozĀejmĀ." Zírala jsem. Jinak se to nedalo nazvat. NemĀlo nejmenši cenu o tom s diskutovat, ale pĀesto jsem se neubráníla otázce: „A nemyslíš, Å¾e tohle nemáš zapotĀebí? Nejsi pĀece taková chudinka, abys musela muĀskému nosit kastrĀlky se Ārádlem, aby o tebe projevil zájem. On si tĀ pak

vÁbec neváÁí a dovolí si k tobÁ blbé Á™eÄi i chování. Jak Á¾e tÁ to oslovuje? "KurviÁko?" "Jo, já jsem mÁ™ekla, Á¾e se mi to nelíbí, tak uÁ¾ mi tak delšící dobu neÁ™ekl. On má Libor náhodou oceÁuje. A proÁ bych mu ty nenosila? MnÁ to baví..." Hmm, tak jo, "kašpar" je nakonec ideální, co by ne ... "Tomu Pepovi je také nosí?" zeptala jsem se pÁ™i náhlé vzpomínce na novou nedávno ulovenou obÁ Sofie - Á™idiÁe tramvaje, kterou ona jezdí dennÁ do práce. "Nó, jednou jsem mu vzala nÁco ochutnat...jednou taky termosku s kafem na koneÁnou tramvaje..." "Myslím, Á¾e on tebe zahÁ™ál jinak..." "To máš pravdu. BájeÁnÁ líbá..." MÁ mít nÁkdo tak málo sebeúcty? ZjevnÁ ano. PÁ™itom, proÁ si potom vÁbec na oba poÁ™ád stÁ¾uje, Á¾e ji znají, jen kdy potÁ™ebují? Dovolila jsem si zasmát se. "KdyÁ¾ tobÁ se nelíbí nikdo, to je tvÁj problém," otoÁila to Sofie náhle proti mnÁ s docela zlým podtónem. V poslední dobÁ to bylo Ásto. O Áem já Á™ekla "bílá", podle ní bylo "Áerné". "Proto jsi sama." "Jo? To máš pravdu, tohle bych si nenechala líbit. To jsem radšící sama. Vztah si pÁ™edstavuju jinak." "Ty uÁ¾ prosímÁ nikoho nehledej," pustila se do mÁ Sofie. "StejnÁ musí ka vadit, Á¾e všechno nejšící, jsi vegetarián, poÁ™ád se zabýváš jen tím psem a ani vlastnÁ s nikým bydlet nechceš, tak na co bys ho hledala?" Hele, tak to vypadá, Á¾e si nakonec bude léÁit své komplexy na mÁ. "Víš, co, komu tohle všechno vadí, toho fakt nepotÁ™ebuju. Ale po svÁtÁ chodí i dost vegetarián a chlapÁ, co mají rádi psy. Navíc existuje tolerance. TakÁ¾e rozhodnÁ nemám zapotÁ™ebí brát všechno, co mi vlezte náhodou do cesty a ješící se toho zuby nehty drÁet, jako to dáš láš ty." Podle mÁ to byla odpovÁÁ adekvá a normální kamarádka by ji mÁla ustát s pÁ™ehledem, ale vedro udÁlalo své. Sofie se zvedla a se semknutými rty urÁenÁ odkrÁela stÁ™edem. Dodnes, a je to skoro rok, se neozvala. S údivem jsem zjistila, Á¾e mi ani trochu nechybí. Martina M.